

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011254
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320011254.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a Mgr. Kristíny Ferencziovkej, v trestnej veci obžalovaného R. I., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom F., t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 09.12.2020, č. k. 31T/123/2020-153, na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.04.2021 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného R. I. zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 09.12.2020, č. k. 31T/123/2020-153 bol obžalovaný R. I. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 21.08.2020 v čase krátko po 19.00 hod. v F. na ul. N. č. XXX/XX vošiel cez otvorené vstupné dvere do bytu, v ktorom žijú jeho rodičia, na výzvy matky E. I., nar. XX.XX.XXXX, smerujúce k opusteniu bytu nereagoval, naďalej zotrval v byte a začal sa jej vyhrážať slovami „zabijem ťa“, „kurva, čo voláš policajtov, dneska vás pozabíjam obidvoch“.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu okresný súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. A podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému ochranné liečenie protitoxikomanické ústavnou formou.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobil vyhlásenie, že je nevinný a využil ďalej svoje právo odprieť vypovedať.

Okresný súd dospel k záveru, že skutok sa stal, ako je uvedený v obžalobe a vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná. Z výpovedí poškodenej jednoznačne vyplýva, že obžalovaný na ňu a jej manželka kričal, že ich zabije a bol pritom opitý, „robil cirkus“. Pri výpovedi na hlavnom pojednávaní sa síce snažila zľahčovať jeho konanie s tým, že sa vlastne nič nestalo, no takéto správanie je podľa názoru okresného súdu vysvetliteľné a pochopiteľné vzhľadom na ich rodinné puto. Z jej výpovede bezprostredne po skutku vyplýva oveľa surovejší obraz celej situácie, a tomuto nemal okresný súd prečo neveriť, poškodená to pripustila. Okresný súd argumentoval, že preukázané konanie obžalovaného, keď pod vplyvom návykových látok kričal na svojich rodičov, že ich zabije a nechcel opustiť byt, mohlo jednoznačne vzbudiť dôvodnú obavu, ešte k tomu podčiarknutú doterajším správaním obžalovaného voči svojim rodičom ako je zachytené v registri priestupkov, podľa ktorého mu takéto násilné správanie nie je vôbec cudzie a dopúšťa sa ho dlhodobo a opakovane. Z celkovej situácie mal okresný súd tiež jednoznačne preukázané, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s postavením poškodenej ako jeho matky, inak by nemal žiadny dôvod sa takto k nej správať, keby si ju istým spôsobom „nenáročoval“ ako svoju matku a nemal k nej vybudované vzorce správania. Na rozdiel od obžaloby však okresný

súd nemal preukázané, že by v tejto situácii a v konaní obžalovaného zohrával akúkoľvek rolu vek poškodenej, preto toto ustanovenie vypustil z právnej kvalifikácie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v zmysle skutkovej podstaty je irelevantné, či vyhrážky vzbudili alebo nevzbudili u poškodenej dôvodnú obavu, podstatné je, že ju mohli vzbudiť - trestnosť činu nemôže byť posudzovaná na základe subjektívneho pocitu poškodeného, keďže u niekoho môže takúto obavu vzbudiť už i len škaredý pohľad a u iného ju nemusí vzbudiť ani namierená zbraň. Ide o to, či v danej situácii, keď boli prednesené, aj s prihliadnutím na doterajšiu históriu vzájomných vzťahov páchatel'a a poškodeného, mohli tieto vyhrážky objektívne vzbudiť dôvodnú obavu, čo bolo v konaní jednoznačne preukázané.

Na základe vykonania a zhodnotenia dôkazov týkajúcich sa skutkového zistenia dospel okresný súd k záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku, sa stal, že ho spáchal obžalovaný a že obžalovaný tak svojim protiprávnym konaním naplnil vyššie uvedené zákonné znaky skutkovej podstaty. Okresný súd nezistil nepatrnú závažnosť konania na použitie špecifického materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Okresný súd mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe od 6 mesiacov do 3 rokov, pričom u neho nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a 1 priťažujúcu okolnosť - bol už za trestný čin odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galante zo dňa 17.12.2008, sp. zn. 2T/168/2018 na nepodmienečný trest odňatia slobody, rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 01.03.2013, sp. zn. 3T/11/2013 na nepodmienečný trest odňatia slobody, trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 04.07.2014, sp. zn. 0T/186/2014 na nepodmienečný trest odňatia slobody a trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 23.10.2017, sp. zn. 2T/146/2017 na podmienený trest odňatia slobody, v ktorom sa doposiaľ neosvedčil. Pri prevahe priťažujúcich okolností sa dolná hranica trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 1 rok a 4 mesiace.

K výroku o treste okresný súd tiež uviedol, že vzhľadom na doterajší život páchatel'a, ktorý sa od roku 2007 dopúšťa prakticky nepretržite trestnej činnosti, s prestávkami akurát počas výkonu trestu odňatia slobody, jeho postoj k trestnej činnosti, závažnosť konania, keď sa obdobného konania dopúšťa dlhodobo, ako vyplýva z registra priestupkov, nepovažoval uloženie alternatívneho trestu za dostatočné a vhodné, a uložil trest odňatia slobody, ktorý z rovnakých dôvodov nemal dôvod podmienčne odložiť. Okresný súd uviedol, že u obžalovaného sa jedná o desiate odsúdenie za posledných 13 rokov pre úmyselný trestný čin, čiže s prihliadnutím na doterajší život nemožno mať za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a nie je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, najmä keď predošlé tresty sa minuli účinku. Pri určení výmery trestu prihliadol okresný súd na doterajší život obžalovaného a jeho trestnú minulosť, keď ani vykonané dlhšie tresty odňatia slobody nemali na správanie obžalovaného žiaden vplyv a uložil mu trest za polovicou trestnej sadzby v trvaní 2 rokov. Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin vo veci odsúdenia Okresným súdom Galanta sp. zn. 2T/168/2008 a sp. zn. 0T/186/2014, zaradil ho okresný súd na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zo spôsobu spáchania skutku ako aj zo znaleckého posudku mal okresný súd dostatočne preukázané, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s užívaním návykovej látky, preto uložil obžalovanému ochranné liečenie.

Proti tomuto rozsudku podal do zápisnice na hlavnom pojednávaní dňa 09.12.2020 odvolanie obžalovaný, pričom prokurátor sa pri úkone do zápisnice o hlavnom pojednávaní výslovne vzdal práva podať voči rozsudku odvolanie (č. l. 152 spisu).

Obžalovaný odvolanie odôvodnil písomným podaním zo dňa 28.12.2020, doručeným okresnému súdu dňa 29.12.2020, v ktorom uviedol, že poškodenej písomnou formou uviedla už pred začatím hlavného pojednávania, že sa jej nevyhrážal a ani nevzbudil dôvodnú obavu o život, obvinenie si vymyslela, plne si uvedomuje následkov za krivú výpoveď. Napriek tomu mu bol uložený vysoký trest. Žiadal krajský súd o spravodlivý rozsudok, prípadne uloženie podmieneného trestu.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie aj prostredníctvom svojho obhajcu a uviedol, že sa nestotožňuje s tým, že je irelevantné, či vyhrážky vzbudili u poškodenej dôvodnú obavu. Podľa jeho názoru si súd protirečí, pokiaľ na jednej strane poukazuje na skutočnosť, že sa má prihliadať na vzájomnú históriu vzťahov hoci, ale na strane druhej vylučuje vplyv subjektívneho pocitu poškodeného na naplnenie skutkovej podstaty

trestného činu. Mal za to, že vzhľadom na výpoveď jeho matky je zrejmé, že k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu nedošlo. Z jeho výpovede a výpovede poškodenej podľa neho jednoznačne vyplynulo, že vzťah medzi nimi bol narušený, vo vzájomnej komunikácii boli obsiahnuté vulgárne vyjadrenia a vyjadrenia, ktoré matke adresoval dňa 21.08.2020 u nej nemohli, resp. u nej nevzbudili žiadnu dôvodnú obavu rovnako ako to sama uviedla na hlavnom pojednávaní dňa 09.12.2020, kedy uviedla „nebála som sa, policajtov som volala, aby také nevidel vnuk. Ani jeho syn sa ho nebál, my sme vedeli, že je opitý alebo zdrogovaný“. Ešte dodal, že poškodená na otázku obhajcu obžalovaného odpovedala „syn sa voči mne nikdy nedopustil násilia, iba kričí, nemala som z neho nikdy obavu o svoj život alebo zdravie. Predtým sa mi nikdy takto nevyhrážal, to bolo prvýkrát“. Žiadal tak, aby bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Dňa 23.03.2021 bol krajskému súdu doručený návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania. Žiadal vypočuť poškodenú E. I. a jeho obhajcu.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor, obžalovaný a jeho obhajca. Pred prednesením konečných návrhov obžalovaný svoj návrh na doplnenie dokazovania zobral späť a preto sa krajský súd týmto návrhom už ďalej nezaoberal.

Prokurátor na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadal odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného žiadal rozhodnúť v zmysle podaného odvolania. Obžalovaný dodal, že sa s matkou hádali každý deň a bolo to u nich bežné.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená - obžalovaný, a to v lehote ustanovenej v zákone.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciiach § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu I. stupňa (správne okresný súd dospel k záveru, že obžalovaný nespáchal

skutok v súvislosti s vekom poškodenej). Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu I. stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčuje priamy svedok, ktorým je poškodená E. I., ktorá spáchanie skutku popísala v zhode s jeho popisom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Je pravdou, že poškodená na hlavnom pojednávaní sa snažila svoju výpoveď zmeniť v prospech obžalovaného. Avšak okresný súd správne na návrh prokurátora prečítal jej výpoveď z prípravného konania za účelom odstránenia rozporov.

Obžalovaný účelovo poukázal na výpoveď poškodenej, ktorú učinila predtým ako boli odstraňované rozpory v jej výpovediach, avšak bez povšimnutia nechal jej časť výpovede, v ktorej napokon uviedla, že vyhrážky aj sotenie tam boli, že ešte večer po skutku sa obžalovaného bála, ráno sa ho už nebála. V prípravnom konaní dokonca uviedla, že s obžalovaným má dlhšie problémy, v minulosti bola u nich polícia, riešili ho viackrát za to ako sa k nej správa, čím ďalej je to horšie a začína sa ho viac báť, je nevyspytateľný. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný sa snaží účelovo zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti za svoj skutok, o čom svedčí aj jeho vyjadrenie, ktorú učinil po výpovedi poškodenej, keď vyhrážky pripustil, avšak tie mali patriť jeho kamarátovi, na ktorého mal v ten deň nervy a ten mal už vtedy odísť.

K odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Správne okresný súd posudzoval okolnosti prípadu, správanie obžalovaného a poškodenej pred spáchaním činu a rovnako tak správne zameral pozornosť na skutočnosť, či ide o vyhrážky takej intenzity a kvality, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu.

Na základe uvedeného tak nie je možné sa stotožniť s názorom obžalovaného, že on nespáchal trestný čin nebezpečného vyhrážania.

Ako už bolo vyššie konštatované boli vykonané všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vo výpovedi poškodenej ani odvolací súd po odstraňovaní rozporov nezistil také logické nezrovnalosti, ktoré by mali jej výpoveď spochybniť, ako sa výpoveď poškodenej snažil spochybniť obžalovaný.

Pokiaľ ide o výrok o treste, okresný súd ohľadom tohto výroku vykonal dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu.

Správne okresný súd zistil u obžalovaného 1 priťažujúcu okolnosť (bol už za trestný čin odsúdený) a žiadnu poľahčujúcu okolnosť, preto v súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona pri prevahe priťažujúcich okolností, zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Obžalovanému tak bolo možné ukladať trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 1 roka a 4 mesiacov do 3 rokov.

K samotnému trestu je potrebné ešte uviesť, že je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukladanie, dospel krajský súd k záveru, že okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov je trestom zákonným, primeraným a spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Trest odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu by podľa názoru krajského súdu, najmä vzhľadom na odpis registra trestov obžalovaného a jeho výpis z ústrednej evidencie priestupkov MV SR, bol trestom neprimerane miernym. Takýto trest by nezabezpečil zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 ods. 1 Trestného zákona a to nielen zabrániť páchatel'ovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, či vytvoriť mu podmienky pre to, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale aj zabezpečiť generálnu prevenciu, t. j. odradiť iných od páchania trestnej činnosti.

Okresný súd nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Rovnako tak nepochybil ani pri uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ústavnou formou.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného R. I. ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.